

Cal que pensem en els nostres familiars

per M. Tost i Punyet

EN parlar d'un mort, sembla cosa obligada parlar-ne amb elogi. Sento avui, però, la necessitat de posar de relleu un fet, no amb el propòsit de censurar-lo, sinó amb el bon desig de treure'n un benefici.

Essent jo del Consell Administratiu de la Mutual Mèdica, va presentar-se a les seves oficines, a les darreries de l'any 1925, un jove d'uns 18 any d'edat. Ens comunicà la mort del seu pare. El seu propòsit era de saber què els havia deixat. Ens assabentàrem que el seu pare perteneixia a tots els grups d'Invalidesa, però no als de Vida. I així ho comunicàrem al jove endolat, el qual es va impressionar fortament, i plorà llarga estona. Vaig procurar consolar-lo, ajudat d'algun funcionari nostre.

En el mes de desembre passat, dos companys tortosins moriren tràgicament a les portes de la ciutat de Tarragona. Una de les víctimes era casat i pare de cinc fills. Cap dels dos no estava inscrit als grups de Vida.

Moltes vegades he pensat en l'espectacle, per a mi molt emocionant, a què em refereixo en el present article i ocorregut l'any 1925. Les llàgrimes del jove què significaven? Plorava per donar-se compte de la situació econòmica compromesa en la qual quedava la seva família? Plorava perquè en aquell moment va sentir-se l'ànima ferida en pensar que el seu pare havia resolt per a ell la previsió, oblidant, però, la de la seva esposa i fills?

Hi ha fets reals que tenen tot el caire d'un drama, els quals impressionen vivament el temperament més fred i serè.

Reflexions i conseqüències podria treure'n a bastament. Prefereixo que el lector les faci segons la seva moral.

Es evident que tots sentim un benestar sempre que els nostres actes són estimats. Aquest plaer íntim ens estimula en el compliment del deure envers la humanitat. I quan aquests actes estan relacionats amb la mateixa família, la qual sap apreciar-ho en la mida justa, la satisfacció que hom experimenta és encara més gran i més emotiva. És innegable, però, que si un individu vol que d'ell se'n parli bé, és necessari que amb la seva conducta se'n faci mereixedor.

La vanitat, petita o grossa, que tots patim, ens empeny a cercar una popularitat benefactora. Això no cau del cel. És indispensable guanyar-s'ho.

Soci de la Mutual Mèdica que ets espòs i pare de família. Si encara no estàs inscrit als grups de Vida, et prego en bé dels fills i esposa que no esperis un dia més en complir un deure tan sagrat. No vol dir res que siguis jove. Pensa en el tràgic succés dels teus companys de Tortosa. La mort et pot sorprendre quan menys ho esperis.